

и отхапа главата на черния Петъръ. Това му се падаше.

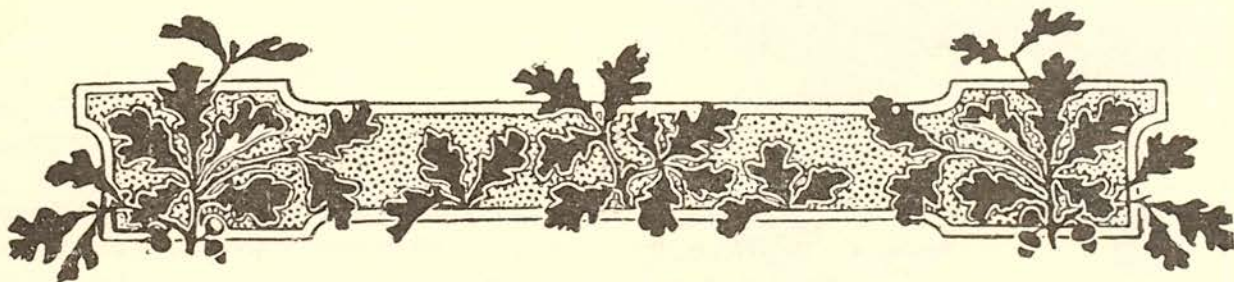
Шумътъ не остана незабѣлѣзанъ. Младата жена дотърча изъ кѣщи, видѣ що се бѣ случило, и извика: „Тѣй му се падаше“. Слѣдъ това тя погали Рали и Муша и отиде въ градината. Гжскитѣ и патицитѣ отъ съседния дворъ гледаха съ най-голѣмо внимание борбата. Когато черниятъ Петъръ бѣше вече пипнатъ, тѣ закрѣкаха удобрително. А каква бѣше радостта на Рали и Муша, че се отърваха отъ лошия нарушителъ на мира. Рали се завъртѣ нѣколко пѣти около себе си и легна свитъ на слънце. Муша се намѣсти въ меката му козина. „Азъ съвсѣмъ капнахъ

отъ вълнението“, продума тя. Но не трая много и тя се съвзѣ и почна задоволено да прѣде: „хърр, хърр, хърр“. Рали я слушаше съ половинъ ухо. Милото слънце се усмихваше приятелски и згрѣваше и двамата. „Хърр хърр хърр“ все по-бавно прѣдѣше Муша, — „хър — хърр“, Рали въздѣхна дълбоко и не чуваше вече нищо. Той спѣше.

Най-послѣ и Муша се умири. Още два-три пѣти ѣ лѣснаха очитѣ и тя запрѣде като на сънъ — хърр — хърр — хъръ, и всичко утихна.

Хайде сега и ние да мируваме, за да си поспятъ Рали и сивото котенце.

Отъ нѣмски прѣведе: М. М. П.

КРАТКО И ЯСНО.

Спартанцитѣ се отличаваха съ краткъ и ясенъ говоръ. Веднажъ жителитѣ на единъ егейски островъ страдаха отъ гладъ. Тѣ изпратиха единъ пратеникъ до спартанцитѣ за да ги помоли да имъ се притечатъ на помощъ. Пратеникътъ описалъ на дълго и широко патилата на гладуващитѣ. Спартанцитѣ изслушали рѣчта на пратеника и му казали да се върне обратното въ острова, понеже не разбраха края на рѣчта му, а началото ѣ съвсѣмъ забравили. Бѣдниятъ и изгладнѣлъ народъ избралъ другъ пратеникъ и му напомнилъ, че трѣбва да бже много краткъ при говоренето си. Вториятъ

пратеникъ взелъ съ себе си много празни човали, отворилъ единъ отъ тѣхъ прѣдъ събралитѣ се спартанци и казалъ: „Той е празенъ, напълнете го!“ Човалътъ е билъ напълненъ веднага съ брашно, а така сжщо и другитѣ човали. Когато да го изпращатъ, прѣдседателтъ на народното събрание казалъ на пратеника тѣзи думи: „Нѣмаше нужда да ни казвашъ, че твоя човалъ е празенъ — ние виждахме това; нѣмаше нужда да ни припомнувашъ да го напълнимъ — ний щѣхме сами да направимъ това. Бжди за напрѣдъ още по-краткъ“.

